

PROCURATURA ÎN NORVEGIA

Organizarea organelor procuraturii și legătura acestora cu organele poliției

I INTRODUCERE

Procurorul General dl Tor-Aksel Busch este Șeful organelor procuraturii în Norvegia.

Organele procuraturii sînt organizate în 3 nivele:

Procuratura Generală

Procurorii Publici

Procurorii din cadrul poliției

Procuratura Generală și Procurorii Publici reprezintă așa numitul Organ Superior al Procuraturii. Conform datelor din anul 2008 Organul Superior al Procuraturii cuprinde 138 posturi permanente. Acestea se divizează după cum urmează: 81 posturi de procuror și 57 unități de personal administrativ. Procuratura Generală este responsabilă atît de standardele profesionale ale Procurorilor Publici cît și de administrarea Organului Superior al Procuraturii.

Funcția de bază a organelor procuraturii o constituie supravegherea aplicării politicii penale a Norvegiei și administrarea dosarelor penale, și anume: efectuarea urmăririi penale, luarea deciziilor de pornire a dosarelor penale și reprezentarea acuzării în instanțele de judecată. Majoritatea cazurilor ține de competența organelor procuraturii din cadrul poliției, însă cazurile mai serioase sunt cercetate de către Procurorii Publici sau de Procuratura Generală. Procuratura Generală conduce urmărirea penală pe cazurile penale care implică stabilirea unor exemple, obiective sau priorități pentru Procurorii Publici și organele de poliție.

Procurorii publici dintr-o anumită regiune supraveghează activitatea sectoarelor de poliție din aceeași regiune. Procurorii Publici sunt, de asemenea, integrați sau au tangențe cu unele agenții speciale și centralizate, cum ar fi Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infracțiuni Grave care supraveghează urmărirea penală efectuată de Serviciul Național de Investigații.

II PROCURATURA GENERALĂ

Procuratura Generală este responsabilă de standardele profesionale în procesul realizării urmăririi penale. Acest lucru se realizează prin conducerea urmăririi penale în anumite cazuri concrete și prin emiterea diferitor regulamente și instrucțiuni în domeniul urmăririi penale, asigurând implementarea politicii penale a statului.

Procuratura Generală ghidează organele procuraturii prin emiterea unor instrucțiuni sub forma circularilor anuale și a altor circulare. Suplimentar la aceasta, Procurorul General organizează ședințe cu participarea Procurorii Publici și a șefilor sectoarelor de poliție în cadrul cărora prezintă directive prioritare. Anual are loc întrunirea Procurorului General cu toți Procurorii Publici din țară care durează 3 zile. La această întrunire sînt prezentate informații despre cele mai importante evenimente și dosare, despre noile regulamente și instrucțiuni.

Procurorul General poate, de asemenea, lucra asupra unor dosare concrete conform procedurii stabilite și conform propriei aprecieri, dacă cauza conține întrebări de principiu. Procurorul General decide cu privire la întocmirea rechizitoriului în cazul infracțiunilor pasibile de pedeapsa privativă de libertate pe un termen de pînă la 21 de ani, infracțiuni ce atentează la securitatea statului, Constituției și drepturile civile, instigarea la săvîrșirea infracțiunilor, blasfemie, sau divulgarea secretului de stat.

Procurorul General de asemenea examinează plîngerile privind deciziile procurorilor ierarhic inferiori.

Procurorul General poate interveni în toate cazurile penale, poate da instrucțiuni și anula deciziile Procurorilor Publici sau Procurorilor din cadrul poliției în limitele prevăzute de legislația în vigoare. Dacă Procurorul General anulează decizia unui procuror subordonat, și emite o nouă decizie, aceasta din urmă este semnată de către Procurorul General.

Procurorul General reprezintă acuzarea de stat în fața Curții Supreme, sau poate numi un Procuror Public în acest scop. Conform tradiției stabilite, în cadrul ședințelor plenare ale Curții Supreme participă fie Procurorul General fie adjunctul acestuia.

III PROCURORII PUBLICI

3.1 Structura organizațională

În Norvegia funcționează 12 oficii de Procurori Publici, 10 din care sunt regionale și au în subordine cîte una sau două unități administrativ-teritoriale. Suplimentar există 2 oficii specializate. Acestea sunt: *Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infracțiuni Grave* și *Serviciul Național de Investigare și Urmărire Penală a Infracțiunilor Economice și Ecologice*.

Serviciul Național de Investigare și Urmărire Penală a Infracțiunilor Economice și Ecologice (SNIUIEE) este organul central de combatere a infracțiunilor economice, ecologice și infracțiunilor în domeniul tehnologiilor informaționale. Serviciul a fost creat în anul 1989 cu sediul central în Oslo, numărul angajaților fiind 136.

SNIUPIEE reprezintă atât un organ de poliție centralizat cât și un organ al procuraturii la nivelul Procuraturii Publice. În privința acestui Serviciu, Procuratura Generală este responsabilă de standardele profesionale și de administrarea cazurilor penale, însă atribuțiile administrative aparțin Directoratului de Poliție al Norvegiei. Actualul director al SNIUPIEE este Procurorul Public Șef dl Einar Høgetveit. SNIUPIEE constă din mai multe echipe de lucru cu direcții de activitate diferite, conduse de către Procurori Publici. Fiecare echipă de lucru are un domeniu de activitate stabilit, cum ar fi de exemplu: Echipa Impozite și Taxe, Echipa Impozite, Taxe și Concurența Neloială, Echipa Infrafracțiuni prin Escrocheria, Echipa Infrafracțiuni Ecologice, Echipa Infrafracțiuni pe Piața Hîrtilor de Valoare, Echipa Anticorupție, Echipa Infrafracțiuni Financiare, Echipa Spălarea Banilor, etc.

Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infrafracțiuni Grave a fost creat în anul 2005. De competența acestui Serviciu ține urmărirea penală pe cauzele cercetate de Serviciul Național de Investigații, precum și ghidarea și monitorizarea instrumentării cauzelor penale. Prin urmare, acest Serviciu are atribuții speciale de a efectua urmărirea penală pe dosarele ce țin de organizațiile criminale, infrafracțiuni în domeniul tehnologiilor informaționale, inclusiv activitatea infracțională la nivel internațional, genocidul, infrafracțiuni contra securității omenirii, infrafracțiuni de război. Unul din scopurile creării acestui Serviciu a fost prevenirea situațiilor în care Norvegia ar putea servi drept azil pentru persoanele care au comis infracțiunile menționate peste hotare.

Șeful acestui Serviciu este Procurorul Public Superior, dl Siri S. Frigaard, în calitate de angajați avînd încă 3 Procurori Publici și un administrator de oficiu.

3.2 Atribuțiile și sarcinile Procurorilor Publici

Procurorii Publici conduc urmărirea penală în toate cazurile care nu sunt în competența organelor de procuratură superioare sau subordonate. Procurorii Publici au dreptul de a da indicații organelor de poliție. De obicei, acest drept este exercitat în legătură cu administrarea dosarelor concrete, dar se realizează și sub forma unor instrucțiuni mai generale date în cadrul întrunirilor anuale la nivel regional. De două ori pe an Procurorii Publici și Procurorii din cadrul poliției se întrunesc în cadrul unei adunări ce durează 3 zile, avînd ca scop prezentarea informațiilor despre noile regulamente și instrucțiuni, discutarea aspectelor complicate ale activității profesionale.

Mai mult decît atât, Procurorii Publici desfășoară activități de control prin inspecțiile efectuate în sectoarele de poliție, verificînd dosarele și evaluînd calitatea activității. Rezultatele inspecțiilor sînt aduse la cunoștință Procurorului General într-un raport anual, iar Procurorul General sau Procurorii Publici pot emite directive în adresa Șefului de poliție al sectorului de poliție respectiv, privind constatările inspecțiilor și dacă este necesar indică direcțiile în care activitatea trebuie îmbunătățită.

În cazul stabilirii anumitor cerințe privind scopurile și rezultatele activității unui sector de poliție, în procesul de luare a deciziilor respective se cere participarea Procurorului General.

Instrucțiunile emise vizează toți angajații sectorului de poliție respectiv, nu doar Procurorii din cadrul poliției.

Procurori Publici de asemenea examinează unele plîngeri legate de deciziile poliției pe cazuri concrete.

Procurorii Publici conduc urmărirea penală pe acele infracțiuni pentru care legea penală prevede pedeapsa închisorii pe un termen ce depășește 6 ani, precum și reprezintă acuzarea în instanțele de apel. Totuși, uneori în cazurile sus-menționate pot participa și procurorii din cadrul poliției. Procurorii Publici reprezintă acuzarea în fața Curții Supreme, cu excepția dosarelor examinate în plen, deoarece acestea țin de competența Procurorului General sau adjunctului acestuia.

IV ORGANELE POLIȚIEI ȘI PROCURORII DIN CADRUL POLIȚIEI

4.1 Sistemul dublu de combatere a criminalității în politica penală norvegiană

În Norvegia există așa-numitul „sistem dublu de combatere a criminalității”. Acest sistem presupune că atribuțiile în domeniul combaterii criminalității sînt împărțite între Ministerul Justiției și Procuratura Generală.

Procuratura Generală este responsabilă pentru conducerea urmăririi penale. Toate celelalte atribuții țin de competența Ministerului Justiției, deși această competență a fost delegată în mare parte Directoratului Național al Poliției.

Acest principiu presupune faptul că organele procuraturii trebuie să ia decizii independente. Nici un alt organ, nici măcar Ministrul Justiției nu poate da indicații organelor procuraturii.

4.2 Descrierea structurii organizatorice a organelor de poliție din Norvegia:

4.2.1 Directoratul Național al Poliției

Organele poliției în Norvegia subordonează Directoratului Național al Poliției. Directoratul Național al Poliției a fost creat în anul 2001 în cadrul Ministerului Justiției. Activitatea poliției este în responsabilitatea constituțională a Ministerului Justiției. Cel mai important obiectiv al Directoratului Național al Poliției este conducerea profesionistă, managementul și consolidarea serviciului de poliție, în limitele strategice și bugetare stabilite de Guvern. Directoratul Național al Poliției este responsabil de administrarea și supravegherea sectoarelor de poliție și agențiilor specializate ale poliției care cuprind circa 12 mii de angajați. Suplimentar, Directoratul Național al Poliției are un rol cheie în combaterea crimei organizate și crimelor internaționale. Numărul angajaților Directoratului Național al Poliției constituie circa 120 colaboratori.

4.2.2 Poliția locală

În Norvegia există un singur serviciu de poliție. Organizarea poliției se bazează pe principiul poliției integrate, ceea ce presupune că toate funcțiile și atribuțiile poliției sînt realizate de către o singură organizație. Există 27 sectoare locale de poliție, fiecare din acestea fiind sub conducerea unui Șef de poliție, 25 dintre care au studii juridice și 2 au studii în cadrul Academiei de Poliție. Șeful sectorului de poliție este responsabil de toate activitățile poliției în sectorul său. Fiecare sector de poliție are propriul sediu, precum și cîteva secții de poliție.

Sectoarele de poliție sunt, la rîndul lor, divizate în sectoare de poliție rurale sub comanda unui Șef „Suprintendent”. Toți ofițerii de poliție sunt instruiți la general, pentru a putea executa fiecare aspect din activitatea unui polițist, inclusiv efectuarea investigațiilor în cadrul

urmăririi penale, precum și menținerea ordinii publice și exercitarea atribuțiilor poliției comunitare.

4.2.3 Agențiile specializate, descrierea succintă a Serviciului Național de Investigații

Pe lângă poliția locală, în Norvegia există 7 agenții specializate în cadrul Directoratului Național de Poliție. Aceste agenții sunt organe centralizate care oferă asistență sectoarelor de poliție, iar în unele cazuri acționează ca un organ al procuraturii, cum ar fi, de exemplu, Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infrațiuni Grave.

Atribuția de bază a acestei agenții este de a preveni și combate crimele organizate și alte forme de infrațiuni grave. Suplimentar la furnizarea asistenței specializate sectoarelor de poliție, cum ar fi asistență în planificarea investigațiilor și de expertiză judiciară pe cazuri de omor sau incendiere. Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infrațiuni Grave efectuează urmărirea penală în cazuri complicate legate de crime organizate grave.

Cîteva din activitățile de bază sunt: **Investigații criminalistice**; gestionarea și supravegherea activităților de investigare, conducerea urmăririi penale în general, precum și analize criminalistice operaționale. **Expertize judiciare**; Laboratorul Național de Expertize Judiciare este situat la sediul Serviciului Național unde se efectuează majoritatea tipurilor de expertize judiciare legate de diferite categorii de infrațiuni. Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infrațiuni Grave, de asemenea, furnizează asistență la fața locului în cazuri serioase. Serviciul de informații; colectează și analizează informații în vederea pornirii urmăririi penale, furnizează datele actualizate sectoarelor de poliție și pregătește rapoarte privind evaluarea pericolului eventual. **Cooperare internațională între organele poliției**; Serviciul Național de Investigare a Crimelor Organizate și altor Infrațiuni Grave este instituția de contact pentru cooperarea operațională internațională între organele poliției din alte țări, fiind responsabilă de contactele cu Interpol, Europol, și cooperarea în spațiul Schengen. Acest Serviciu, de asemenea, asigură cooperare cu Oficiul de Coordonare între Poliție și Organele Vamale.

4.3 Procurorii din cadrul poliției

În toate cele 27 sectoare de poliție din Norvegia există cîte un organ al procuraturii. Colaboratorii acestor organe ale procuraturii sunt licențiați în drept. Șeful acestui organ al procuraturii este Șef de Poliție Adjunct pe sectorul respectiv. Actualmente în Norvegia există aproximativ 650 de procurori din cadrul poliției. Acest mod de organizare prin integrarea procuraturii de prim nivel în sectoarele de poliție este o tradiție foarte veche în Norvegia. Trebuie menționat faptul că chiar dacă acest organ al procuraturii este integrat în sectorul de poliție, procurorii din cadrul poliției nu împart competența decizională pe cazuri penale cu alți ofițeri de poliție. În conducerea urmăririi penale, procurorii din cadrul poliției se subordonează nemijlocit Procurorilor Publici și Procuraturii Generale.

În Norvegia procurorii din cadrul poliției conduc urmărirea penală în toate dosarele penale, începînd cu furtul de telefoane mobile și pînă la omor. Numirea unui procuror din cadrul poliției are loc chiar la etapa inițială, de la înregistrarea cazului în corespundere cu orarul de serviciu. În același timp, pe caz se va numi și un ofițer de poliție în calitate de ofițer de urmărire penală care va fi responsabil de investigații. Toate măsurile efectuate în timpul urmăririi penale vor fi înregistrate în dosar, pentru a facilita activitatea procurorului în ceea ce ține de supravegherea progresului urmăririi penale și calitatea anchetei. Odată ce procurorul

primește dosarul, acesta poate, desigur, returna dosarul ofițerului de urmărire penală solicitând efectuarea unor măsuri de investigare suplimentare.

Procurorii din cadrul poliției conduc urmărirea penală în majoritatea cauzelor penale, din momentul pornirii dosarului pînă la finalizarea acestuia. Aceasta presupune că procurorul din cadrul poliției are competența deplină de a lua orice decizii în cazuri mai puțin serioase, atît decizii pozitive cît și decizii negative. Deciziile pozitive pot fi: întocmirea rechizitoriului și reprezentarea acușării în instanță de judecată, întocmirea unui act de penalizare opțional, renunțarea la urmărirea penală cu transmiterea dosarului către Centrul Național de Mediere. Decizii negative pot fi: încetarea urmăririi penale din lipsă de probe, sau probe insuficiente, din cauza imposibilității stabilirii făptuitorului, din motiv că fapta descrisă în plîngere nu este pasibilă de pedeapsă penală, sau dacă nu există motive rezonabile de a iniția dosarul penal, dacă făptuitorul are mai puțin de 15 ani, dacă fapta nu este pasibilă de pedeapsă penală din cauza provocării făptuitorului de către victimă. Organele procuraturii din cadrul poliției trebuie să activeze în corespundere cu instrucțiunile primite prin circularele și directivele Procurorului General și Procurorilor Publici. Procurorii Publici efectuează supravegherea activității sectoarelor de poliție prin controale și inspecții.

Astfel, procurorii din cadrul poliției iau decizii privind întocmirea rechizitoriului și reprezentarea acușării în instanță de judecată în cazul infracțiunilor care conform legii penale sunt pasibile de pedeapsa închisorii pe un termen ce nu depășește un an (cu unele excepții) și suplimentar pentru unele infracțiuni „ordinare”: furt simplu sau agravat, escrocherie în proporții mici sau mari, delapidarea mai puțin serioasă, violență cu provocarea leziunilor corporale ușoare, folosirea ilegală a unui mijloc de transport, încălcarea gravă sau mai puțin gravă a regulilor de păstrare și utilizare a informației contabile, vandalism simplu sau agravat.

Anume procurorul din cadrul poliției este cel care înaintează instanței de judecată demersul privind aplicarea arestului preventiv sau a altor măsuri preventive pe parcursul urmăririi penale.

Competența procurorilor din cadrul poliției este limitată conform competenței Procurorilor Publici, care se referă la infracțiuni cu caracter mai serios, în corespundere cu legislația în vigoare. În acest caz, dacă procurorul din cadrul poliției consideră că urmează a fi întocmit rechizitoriul, acesta înaintează învinuire formală și transmite dosarul Procurorului Public, sugerînd întocmirea rechizitoriului de către cel din urmă. În cazul în care Procurorul Public este de acord cu decizia procurorului din cadrul poliției, atunci acesta întocmește rechizitoriul și returnează dosarul către procurorul din cadrul poliției pentru a reprezenta acușarea în instanță de judecată. Dacă infracțiunea incriminată este pasibilă de o pedeapsă ce depășește 6 ani privațiune de libertate, atunci Procurorul Public va reprezenta acușarea în instanță de judecată.

Competența procurorilor de a ataca decizia instanței de judecată urmează același sistem în dependență de seriozitatea cauzei.

Dacă persoana a fost pusă sub învinuire, în mod formal sau printr-un act (reținerea, aplicarea arestului preventiv), iar infracțiunea este pasibilă de o pedeapsă privativă de libertate ce depășește 6 ani, procurorul din cadrul poliției nu poate înceta urmărirea penală. Asemenea decizie poate fi luată de către Procuror Public care își va baza decizia pe materialele dosarului și propunerea motivată din partea procurorului din cadrul poliției. Dacă fapta incriminată este

pasibilă de pedeapsă ce depășește 21 de ani privațiune de libertate, competența de a înceta urmărirea penală îi aparține Procurorului General.

Procurorii din cadrul poliției examinează plângeri referitor la deciziile luate la această etapă a urmăririi penale. Procurorul din cadrul poliției își poate modifica decizia în baza plîngerii sau, dacă decide de a lăsa decizia sa în vigoare, urmează să transmită plîngere Procurorului Public cu explicațiile relevante și sugestia de a respinge plîngerea respectivă. În acest caz, petiționarul nu are dreptul de a-i fi examinată plîngerea la cel de-al treilea nivel, adică de către Procurorul General. Dacă plîngerea este respinsă de către Procurorul Public, decizia lui poate fi atacată la Procuratura Generală, care în majoritatea cazurilor respinge plîngerea respectivă datorită faptului că plîngerea inițială a parcurs deja două nivele de atac. În același timp, Procurorul General este în drept să schimbe decizia procurorului în privința căreia a fost depusă plîngerea. În cazul în care plîngerea se referă la o decizie luată de un Procuror Public, aceasta este examinată mai întâi de către Procurorul Public respectiv, Procuratura Generală fiind al doilea și ultimul nivel pentru apel.

V UNELE ARTICOLE DIN CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ AL NORVEGIEI CU PRIVIRE LA ORGANELE PROCURATURII

(comentariile sunt făcute în paranteze)

Capitolul 6. Organele procuraturii

Articolul 55. Colaboratorii organelor procuraturii sunt următorii:

- 1) Procurorul General și Adjunctul Procurorului General,
- 2) Procurorii publici [...]
- 3) Șefii de poliție și adjuncții șefilor de poliție, Șeful și Adjunctul Șefului Serviciului de Securitate al Poliției, Șeful și Adjunctul Șefului Serviciului Național de Investigare, Asistenții Șefilor de poliție și Procurorii din cadrul poliției [...]

Articolul 56. Procurorul General este funcționar public superior. Acesta trebuie să aibă studii juridice de cel mai înalt grad academic. Conform prevederilor articolului 22 al Constituției, acesta se consideră funcționar public de prim rang [...(*Procurorul General este numit în funcție de către Rege*)....]

Procurorul General este conducătorul principal al organelor procuraturii. Numai Regele are dreptul să dea reguli generale sau indicații obligatorii spre executare privind desfășurarea activității sale. (*Aceasta însă nu înseamnă imixtiunea în luarea deciziilor în cazuri concrete, ceea ce ar reprezenta o încălcare a independenței organelor procuraturii*).

Regele (*prin intermediul Guvernului*) poate numi în funcție Adjunctul Procurorului General care, în cazul când este autorizat de către Procurorul General sau în absența acestuia poate exercita funcția Procurorului General din numele lui. Articolul 57, primul aliniat se aplică corespunzător [...]

Articolul 57. Procurorii Publici sunt funcționari de stat superiori. Aceștia trebuie să fie licențiați în drept. [...(*și sunt numiți în funcție de către Rege*) ...]

Regele (*prin intermediul Guvernului*) stabilește numărul de Procurori Publici, sectoarele în care vor activa aceștia, și amplasarea oficiului acestora. Procurorii Publici de asemenea pot fi detașați în Procuratura Generală.

Ministerul poate numi adjuncții Procurorilor Publici. Aceștia trebuie să fie licențiați în drept. Adjuncții Procurorilor Publici examinează cazurile cu care au fost însărcinați de către Procurorii Publici.

În cazul în care crește considerabil numărul dosarelor, Regele poate numi Asistenți temporari pentru Procurorii Publici. Aceștia examinează cazurile cu care au fost însărcinați de către Procurorul General sau Procurorii Publici.

Procurorul Public care a fost detașat în Procuratura Generală își exercită funcția din numele Procurorului General.

Articolul 58. În cadrul organelor procuraturii, Șefii de poliție sînt ierarhic inferiori Procurorului General și Procurorilor Publici.

Procurorul General și Procurorii Publici pot da ordine directe ofițerilor de poliție.

Articolul 59. Organul procuraturii ierarhic superior poate prelua în totalitate sau în parte urmărirea penală pe un dosar aflat în examinarea organului ierarhic inferior, sau, prin decizia sa poate transmite dosarul altui organ ierarhic inferior.

Procurorul General prin decizia sa poate dispune ca urmărirea penală pe anumite categorii de dosare să fie efectuată de un alt procuror decît cel care, în mod normal, ar efectua urmărirea penală.

Articolul 59 a. Următoarele decizii administrative ale organului procuraturii pot fi atacate prin intermediul plîngerilor către organul procuraturii ierarhic superior (cu excepția cazurilor indicate în aliniatul 2);

- 1) Decizia de a nu porni urmărirea penală,
- 2) Decizia de a renunța la urmărirea penală,
- 3) Emiterea unui act de penalizare opțional,
- 4) Întocmirea rechizitoriului,
- 5) Decizie conform Articolului 459 (amînarea executării pedepsei). (*dacă condamnatul a devenit grav bolnav psihic sau starea lui de sănătate nu permite executarea pedepsei*).

Deciziile administrative ale Procurorului General nu pot fi atacate. Deciziile administrative, indicate în Articolul 67, aliniatul 6, (*urmărirea penală împotriva colaboratorilor organelor procuraturii și poliției*) pot fi atacate Procurorului General.

Dreptul de atac, conform primului aliniat, poate fi exercitat de către:

- 1) Persoana vizată în decizia respectivă,
- 2) Alte persoane ce au interes legal în plîngerea respectivă,
- 3) Organ administrativ, cu condiția că decizia respectivă se referă la domeniul de responsabilitate administrativă a acestuia.

Dreptul de a contesta decizia procurorului prin intermediul plîngerii nu poate fi exercitat de către o persoană care are dreptul să transmită decizia respectivă spre examinare unei instanțe de judecată. Nici persoana pusă sub învinuire nu poate contesta, prin intermediul plîngerii, decizia conform căreia se instituie urmărirea penală.

Termenul limită pentru depunerea plîngerii este de 3 săptămîni din data primirii de către petiționar a înștiințării despre decizia respectivă. Termenul limită pentru o persoană care nu a primit asemenea înștiințare începe din ziua cînd aceasta a aflat sau trebuia să afle despre decizia respectivă. În ceea ce privește decizia de a nu porni urmărirea penală sau de a înceta urmărirea penală, termenul limită pentru alte persoane decît persoana vizată de decizia respectivă expiră nu mai tîrziu de 3 luni din data în care a fost luată decizia.

Persoana care este vizată de decizia respectivă trebuie notificată despre parvenirea din partea persoanelor indicate în punctele 2 și 3 ale aliniatului 2 a plîngerilor care au fost depuse înainte de expirarea termenului-limită. Dacă plîngerea vizează o decizie de a nu porni urmărirea penală sau de a înceta urmărirea penală în privința persoanei învinuite, notificarea despre orice anulare sau modificare trebuie transmisă persoanei învinuite nu mai tîrziu decît 3 luni după recepționarea de către organul procuraturii a plîngerii respective. Decizia organului procuraturii cu privire la plîngere nu poate fi contestată prin intermediul plîngerii.

Prezenta schemă este preluată de pe pagina web a Organului Superior al Procuraturii din Norvegia, www.riksadvokaten.no. Pagina web a organelor poliției de asemenea a servit ca sursă de informații.

